

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2019, č. j. CPR-24820-6/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 10. 1. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2019, č. j. CPR-24820-6/ČJ-2018-

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 6. 2018, č. j. KRPS-101710-29/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; viz čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.), uloženo správní vyhoštění a dále stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v podané žalobě namítá porušení § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná podle něj náležitě nezjistila skutečný stav věci bez důvodných pochybností, a to za situace, kdy správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, ačkoliv byl povinen zjišťovat i skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Správní orgán dle žalobce dále ani nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, čímž došlo k porušení § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu.
3. Žalobce pak konkrétněji namítal nepřiměřenost uloženého opatření, které je dle něj zcela neadekvátní k okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce poukazuje na to, že se správním orgánem plně spolupracoval a měl platné pobytové oprávnění. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložení opatření na žalobcův život a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna. Žalovaná tak měla volit řešení, které odpovídá okolnostem případu a do práv žalobce by zasáhlo v co nejmenší míře. Za této situace tak mohl správní orgán přikročit i k jiným možnostem a měl přistoupit k variantě smírného řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. V důsledku jeho postupu je tak třeba právě zohlednit určité stigma postihující cizince správním vyhoštěním a z toho do budoucna vyplývající problémy. Namítána je i nepřiměřenost délky správního vyhoštění, kterou žalobce spatřuje v tom, že se řešilo excesivní porušení právních předpisů, které se událo již před více než 1 rokem a 9 měsíci, přičemž průtahy nebyly způsobeny jednáním žalobce. Délku správního řízení bylo třeba zohlednit již ve správním rozhodnutí a dobu vyhoštění alespoň přiměřeně zkrátit, neboť samotná skutečnost vedení řízení o správním vyhoštění (kdy neběží lhůta uloženého správního vyhoštění) má neblahé následky na soukromý život žalobce, což je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán měl dle žalobce při rozhodování zohlednit délku předmětného řízení a následnou délku vyhoštění tomu přiměřeně zkrátit. Rozhodnutí je podle žalobce dále čistě formalistické, neboť správní orgán pouze nastínil hlediska uvedená v 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, ale již se nezabýval skutečnými dopady vyhoštění v tomto konkrétním případě. Přiměřenost ve smyslu posledně citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy možný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, tak správní orgán v projednávané věci vůbec nezohlednil. Z tohoto důvodu proto žalobce

považuje napadené rozhodnutí v otázce (ne)priměřenosti uloženého opatření za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má ve své vlasti zázemí, kam se může vrátit.

4. Žalobce dále namítal otázku samotné účelnosti rozhodnutí. Žalobce krátce po zahájení řízení opustil území České republiky, a proto dle jeho názoru lze považovat uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření již bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti již nevyžaduje uložení správního vyhoštění, jehož uložení žalobce pouze nad únosnou míru zatěžuje. Napadené rozhodnutí účel vydání takového rozhodnutí neuvádí. Upozornil na to, že ačkoliv se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky, lhůta vyhoštění po celou tuto dobu neběžela a počne běžet až skončením řízení po cca 21 měsících od tvrzeného protiprávního jednání.
5. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, kromě toho, že ji žalobce považuje za nepřiměřenou, je podle něj i nepřezkoumatelná, neboť pouhé konstatování, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze považovat za dostatečné, jelikož vyhoštění v délce 6 měsíců je stále dlouhé a neodpovídá správní praxi orgánu prvního stupně, okolnostem případu ani osobě žalobce. Žalobce je trestně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývajícím na základě řádného povolení k pobytu, přičemž se jedná jen o několik dní údajné nelegální práce. Dle žalobce je tedy záhadou, co vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce, uložená výměra není postavena na žádném, natožpak pevném základě.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně spisového materiálu, na základě jehož obsahu bylo zjištěno protiprávní jednání žalobce, který byl v období od 5. 3. 2018 do 31. 3. 2018 zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání. Žalovaná nezjistila žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost vedeného řízení, případně pak napadeného rozhodnutí. V daném případě došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, přičemž sama skutečnost, že sám žalobce během správního řízení vycestoval, není důvodem pro zastavení řízení. K délce řízení a jeho neúčelnosti žalovaná uvedla, že řízení o vyhoštění z důvodu nelegální práce představují složitější řízení, v rámci nichž je nutné spolehlivě zjistit stav věci. Zároveň v řízení muselo být vyžádáno i závazné stanovisko ministra vnitra. O delším trvání řízení byl žalobce poučen a mohl se mu bránit žádostí o opatření proti nečinnosti. Samotné správní vyhoštění pak podle ustálené judikatury nepředstavuje sankční opatření, ale správní opatření omezující cizince ve svobodě jeho pobytu a vyjadřující zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec nezdržoval na jeho území. Při jeho uložení neponechává § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda toto opatření uloží či nikoliv. Žalobu navrhla jako nedůvodnou zamítnout.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 31. 3. 2018 kontrolován hlídkou cizinecké policie při pokládce nové dlažby v prostoru nově budované b. m. v. u domu č. p. X v ulici M. H. v K. Žalobce na místě předložil cestovní pas U. a p. pracovní vízum typu X na 353 dní platné od 22. 1. 2018 do 9. 1. 2019. Povolení k zaměstnání však nepředložil se sdělením, že pracovní povolení nemá vydáno.
8. Na základě uvedeného bylo se žalobcem dne 31. 3. 2018 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu téhož

dne žalobce uvedl, že v České republice bydlí v P. v bytě pronajatém matkou jeho přítelkyně, kde vedle ní bydlí i její manžel a jeho přítelkyně, se kterou se má v létě (2018) oženit. Na území České republiky dále dlouhodobě žije jeho nevlastní otec, se kterým se však nestýká. Na území států EU další příbuzné či blízké osoby nemá. Je svobodný a bezdětný, jeho matka a nevlastní sestra žijí na U., stejně jako jeho otec, se kterým se nestýká. Na U. žalobce bydlí v rodinném domě své matky. Vízum mu bylo vydáno 18. 1. 2018 ve vízovém centru v U., za které zaplatil 500 z. Nejprve na základě víza odcestoval do P., kde byl asi tři týdny a po celou dobu tam nepracoval, pouze tam obdržel dokumenty, na základě kterých byl poslán za prací do České republiky. Nemá vydané žádné pracovní povolení v žádném státě EU. Do České republiky přijel na krátký čas a po krátkém návratu na U. do České republiky opět přijel dne 3. 3. 2018 za účelem práce a vydělání si peněz, jakmile měl u sebe p. dokumenty, na základě nichž ho p. společnost poslala pracovat do České republiky. Pracoval zde od 4. 3. 2018, ačkoliv neměl vydané žádné povolení opravňující jej pracovat na území České republiky ani živnostenský list. Práci pro p. společnost mu zprostředkoval kamarád, který v ní pracuje, přičemž v K. vykonával práci pro společnost L. (neví, jde-li o zmiňovanou p. společnost), jejíž mistr mu zadával práci. Mzdu mu měla vyplácet osoba jménem V. v českých korunách. Žalobce si podle svých slov byl vědom toho, čeho se dopustil v souvislosti s výkonem nelegálního zaměstnání, žádné kroky vedoucí k legalizaci zaměstnání na území České republiky ale nepodnikl. Žádná překážka znemožňující mu opustit území České republiky není žalobci známa, přičemž kromě přítelkyně nemá společenské, kulturní či jiné vazby na Českou republiku. Nucené vycestování by pro něj nebylo zásahem do rodinného života. Potřebné finanční prostředky má pro další pobyt na území České republiky i pro vycestování.

9. Dotazem na Úřad práce České republiky bylo zjištěno, že žalobce neměl v danou dobu vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky.
10. Ministerstvo vnitra závazným stanoviskem ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců k existenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země původu správnímu orgánu prvního stupně sdělilo, že vycestování žalobce je možné. Bezpečnostní situace v zemi původu je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat. Žalobci návratem do země původu nehrozí žádná újma.
11. Dne 8. 5. 2018 byl zástupce žalobce Krajským ředitelstvím Policie Středočeského kraje vyrozuměn o tom, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Dále jej správní orgán prvního stupně poučil o tom, že podle § 36 správního řádu má žalobce právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů. Vyrozumění bylo zástupci žalobce doručeno dne 9. 5. 2018, ten na ně nijak nereagoval.
12. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 19. 6. 2018 uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu v délce 6 měsíců jako dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 15 dnů a bylo konstatováno, že jeho vycestování na U. je možné. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce byl jako cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že uložení vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce s tím,

že tuto skutečnost potvrdil i sám žalobce při výslechu, kdy sám uvedl, že je svobodný a bezdětný, přičemž jeho rodiče a nevlastní sestra žijí na U. Přiměřenost opatření je třeba vážit vůči veřejnému zájmu na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání. V České republice má žalobce pouze přítelkyni, u které bydlel po dobu zdejšího pobytu. (V textu je též zjevně chybně zmiňováno, že zde má žalobce i dceru, vůči níž však nemá vyživovací povinnost.) Správní orgán prvního stupně dále dospěl k závěru, že žalobce nemohl na území České republiky za tak krátkou dobu pobytu (od 3. 3. 2018 do 31. 3. 2018) navázat společenské ani jiné vazby, jelikož do České republiky přicestoval pouze s úmyslem tu pracovat a vydělat si peníze a převážnou většinu času trávil na pracovišti. Správní orgán prvního stupně dále nezjistil žádné skutečnosti, které by způsobily nepřiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v rozhodnutí odkázal na závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra, dle kterého je vycestování žalobce do domovského státu možné. Při stanovení délky vyhoštění správní orgán prvního stupně vyšel z toho, že horní hranice sazby činí až 5 let, porušení zákona žalobcem však bylo krátké, prakticky jednorázové, třebaže dosti zásadní, takže od něj nelze odhlédnout a od správního vyhoštění upustit. Proto bylo vyhoštění uloženo na dolní hranici v délce 6 měsíců, v rámci čehož bylo přihlédnuto k zavedené správní praxi správního orgánu tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém kromě námitek shodných jako v žalobě uplatnil navíc námitky nedostatečného prokázání výkonu nelegální práce a nedostatečného posouzení otázky možnosti vycestování žalobce do domovského státu s ohledem na hrozící nebezpečí vážné újmy, která by mu tím hrozila. Žalobce též shledával nepřiměřeně krátkou lhůtu pro vycestování. Žalobce dále namítal, že dočasný výkon práce na území České republiky v návaznosti na vyslání p. zaměstnavatelem nemůže být považován za nelegální práci, jelikož žalobce o případné protiprávnosti takového postupu nemohl mít ponětí.
14. Žalovaná požádala v návaznosti na uplatněné odvolací námitky ministra vnitra o přezkoumání závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2019 prvně vydané závazné stanovisko potvrdil s odůvodněním, že žalobce se může bezpečně vrátit do země původu, neboť mu tam nehrozí žádná újma. Žalobce bydlí ve L. oblasti, na jejímž území nedochází k žádným ozbrojeným střetům, život v této oblasti probíhá bez vážnějších problémů, přičemž ani v minulosti tato oblast nebyla zasazena událostmi, které by snižovaly míru bezpečnosti v dané oblasti. Ve L. oblasti jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a činnost státních orgánů.
15. Zástupci žalobce bylo dne 24. 10. 2019 doručeno vyrozumění o doplnění spisového materiálu o výše uvedené závazné stanovisko ministra vnitra včetně podkladů pro jeho vydání. K seznámení se s podklady rozhodnutí byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů. Žalobce tohoto práva nevyužil.
16. Žalovaná následně dne 23. 12. 2019 vydala žalobou napadené rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle žalované vydáno v souladu s právními předpisy. V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon jeho zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán. Správnímu orgánu prvního stupně nelze vytknout, že by shromažďoval pouze důkazy svědčící v neprospěch žalobce. Na základě opatřených důkazů pak správní orgán prvního stupně zjistil skutkový

stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nadto žalobce po celou dobu řízení neprojevil aktivitu a sám ani nepoukázal na případnou existenci dalších důkazů, které by v jeho prospěch svědčily. Žalovaná se dále obsáhle věnovala povaze p. víza uděleného žalobci, které jej automaticky neopravňovalo k výkonu práce na území P., natož na území jiného členského státu EU včetně České republiky. Z provedení dokazování ani žádné indicie nenasvědčují tomu, že by žalobce uzavřel pracovněprávní vztah s p. zaměstnavatelem, který by jej případně poslal vykonávat práci na území České republiky. Žalobce nebyl schopen k údajnému p. zaměstnavateli sdělit nic bližšího, neboť vše měl zařízeno jen přes blíže neznámého V. V projednávané věci pak nebyla zjištěna nepřiměřenost uloženého opatření, neboť sám žalobce výslovně uvedl, že neexistuje žádná překážka znemožňující mu vycestovat do země původu a že toto vycestování nebude pocítovat jako zásah do jeho soukromého a rodinného života. Ačkoliv tu měl žalobce mít přítelkyni, k avizovanému sňatku nedošlo, žalobce ani nežádal o žádné pobytové oprávnění v České republice. Žalobce v průběhu řízení nenamítl ani žádnou překážku, která by mu návrat do země původu znemožňovala. Právo pobývat na území cizího státu pak nepatří do kategorie základních lidských práv, a připočte-li se k tomu skutečnost, že žalobce na území České republiky vykonával práci bez vydaného povolení, čímž porušil právní předpisy, nejví se uložené opatření jako nepřiměřené, a to včetně uložené délky. Ačkoliv je pravdou, že žalobce se kromě nelegální práce nedopouštěl dalších protiprávních jednání, vědomí o protiprávnosti nelegální práce měl, přičemž se ani nesnažil činit kroky k nápravě tohoto stavu. Takové rozhodnutí pak dle žalované s ohledem na všechny okolnosti není v rozporu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Prvostupňové rozhodnutí bylo ohledně otázky přiměřenosti a hrozící újmy z případného návratu žalobce do země původu vydáno v souladu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu, které bylo pro účely odvolacího řízení potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra. Závazná stanoviska shledala vycestování žalobce do země původu za možné, neboť bezpečnostní situace na U. (a konkrétně pak v místě bydliště žalobce) nepředstavuje pro žalobce nebezpečí. Za nepřiměřeně krátkou pak žalovaná neshledala ani dobu určenou k vycestování žalobce z území České republiky. Žalobce vlastní platný cestovní doklad a má finanční prostředky, přičemž ani neuvedl okolnosti, které by mu ve vycestování bránily. Nebyla shledána existence natolik zásadních závazků žalobce na území České republiky, která by odůvodňovala určení doby delší jako nezbytně nutné k uspořádání vlastních záležitostí žalobce. K námitce neseznámení se žalobce s podklady pro rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že žalobce možnost k seznámení se s podklady a navržení dalších důkazů měl, přičemž svého práva nevyužil. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tak nebylo porušeno a i tuto námitku žalovaná shledala nedůvodnou. Žalobou napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 31. 12. 2019.

17. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se k postupu rozhodnout ve věci bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. První žalobcovu námitku, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti a důkazy ve prospěch žalobce, soud

v projednávané věci shledal nedůvodnou. Správní orgány pro svá rozhodnutí zajistily všechny potřebné podklady pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, a to jak ve vztahu k naplnění podmínek pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázkám odůvodňujícím délku uloženého zákazu vstupu. Nutno dodat, že žalobce ani nevymezil, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu. Nezpochybnil žádný z podkladů pro rozhodnutí a sám zůstal pasivní a nenavrl žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné učinit jiný závěr o projednávané věci. Soud s ohledem na obsah spisu ve shodě se správními orgány neshledal existenci jakékoli skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily. K namítanému porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť stav věci byl správními orgány zjištěn bez důvodných pochybností.

20. Stejně tak se nelze ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že neměl prakticky možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, a to jak ve vztahu ke zjištění o nelegálním výkonu práce, tak i k přiměřenosti správního vyhoštění. Jak je již uvedeno výše, žalobce zůstal po celou dobu řízení před správními orgány pasivní, k podkladům pro rozhodnutí se v průběhu řízení nijak nevyjadřoval. Žalobce byl správním orgánem prvního stupně a v odvolacím řízení i žalovanou vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu, avšak ve stanovené lhůtě ani po jejím marném uplynutí tak neučinil. Soud tedy neshledal jako důvodnou ani žalobcovu námitku brojící proti porušení § 36 správního řádu a odnětí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
21. Žalobce dále namítal, že správní orgán měl v projednávané věci postupovat smírně i s ohledem na délku řízení, případně měl délku správního řízení brát v potaz při rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění. Nejprve je nutno konstatovat, že § 119 odst. 1 o pobytu cizinců neumožňuje správnímu orgánu jiný postup, než je uložení správního vyhoštění. Vůči uložení správního vyhoštění tak správnímu orgánu nelze nic vytknout, jelikož postupoval plně v souladu se zákonem. Dále nelze ani namítat neúčelnost správního vyhoštění s poukazem na to, že správní vyhoštění je žalobci ukládáno po 21 měsících od správním orgánem tvrzeného protiprávního jednání, a to navíc za situace, kdy žalobce krátce po zahájení správního řízení opustil území České republiky a již se na něm nezdržuje. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění za porušení zákonných podmínek pobytu v souladu se zákonem. V projednávané věci není možné ani zohlednit, že žalobce se na území České republiky nezdržuje již delší dobu, byť by byla délka řízení a nepřítomnosti na území případně i delší v rádech násobků, než délka samotného uloženého správního vyhoštění. Je nutné připomenout, že žalobce opustil území České republiky zcela dobrovolně, přičemž až do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nebyl v možnosti pobytu na území České republiky omezen. Proto je namístě uzavřít, že za takové situace nelze nepřiměřenost správního vyhoštění shledat a taková námitka žalobce je nedůvodná. Nelze ostatně odhlédnout ani od toho, že délka samotného řízení byla v nemalé míře ovlivněna právě aktivitou zástupce žalobce, který uplatnil velmi obsáhlé odvolání, v rámci nějž zpochybnil i otázku, zda se žalobce může navrátit do země původu. Přitom největší prodleva v řízení vznikla právě při čekání na vydání závazného stanoviska ministra vnitra, a to právě proto, že žalobce zpochybňoval možnost svého návratu, ačkoliv nyní v rozporu s tím sám uvádí, že se již dávno (patrně ještě před uplatněním odvolací argumentace) dobrovolně do země původu vrátil. Uložený zákaz vstupu na území členských států Evropské unie konečně nemá povahu sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaný pod č. 1164/2007

Sb. NSS), a již proto není namístě do jeho výměry zohledňovat délku řízení vedeného ve věci vyhoštění žalobce.

22. Důvodnou nelze dále shledat ani námitku, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry dostatečně neodůvodnily, neboť kritéria pro toto posouzení pouze v rozhodnutích zmínily, ale dále již nezohlednily konkrétní situaci žalobce. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Správní orgány skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlednily. Žalobce při své výpovědi uvedl, že jeho rodiče a nevlastní sestra žijí na území U. Na území České republiky má žalobce sice nevlastního otce, se kterým ovšem v kontaktu není a nestýká se s ním. Žalobce dále uvedl, že má na území České republiky přítelkyni, se kterou má uzavřít manželství. Žalobce však při výslechu uvedl, že do České republiky přicestoval pouze za účelem práce a vydělání si peněz, a dále uvedl, že případné správní vyhoštění by nepociťoval jako zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgány proto zcela logicky dospěly k závěrům, že žalobce za necelý měsíc pobytu na území České republiky nemohl navázat žádné pevné společenské a kulturní vazby k České republice. K integraci žalobce do české společnosti ani nemohlo dojít vzhledem k tomu, že vzhledem k jím uvedené pracovní době mu na mimopracovní aktivity nemohlo zbýt mnoho času. Správními orgány tak bylo správně vyhodnoceno, že zásah do rodinného života žalobce správním vyhoštěním nehrozí, jelikož rodinné vazby jej váží k zemi původu. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné povolení k pobytu vydané P. republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce na území některého z členských států Evropské unie vedl. V projednávané věci pak nelze předjímat, zda žalobci uložené správní vyhoštění ztíží udělení víza či jiného povolení k pobytu v budoucnu. Správní orgány v řízení zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobce a neomezily se jen na konstatování, že se žalobce má v zemi původu kam vrátit, přičemž kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců posuzovaly ve spojení se zjištěnými skutečnostmi v této konkrétní věci. Jejich závěr soud hodnotí jako zcela logický a odpovídající zjištěným skutečnostem. Jak soud uvedl již shora, žalobce žádné další konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života neuvedl, přičemž sám při výslechu uvedl, že případné vycestování by jako takový zásah nepociťoval.
24. Soud shledal nedůvodnou i námitku žalobce, že správní orgán porušil § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Je sice pravdou, že žalobce během výslechu

spolupracoval minimálně v tom, že vypovídal a uváděl mj. i skutečnosti, které nesvědčily v jeho prospěch. Tato skutečnost však sama o sobě, jak soud nastínil již výše, nemůže mít za následek jiný postup než postup podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy uložení správního vyhoštění, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

25. Žalobce též namítal nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Takto stanovená doba je výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Žalobce brojí proti skutečnosti, že správní orgány měly údajně ve vydaných rozhodnutích pouze shledat, že správní vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, aniž by tuto dobu blíže odůvodnily, přičemž i takto uložená doba se vzhledem k okolnostem případu jeví nepřiměřeně dlouhou. Z rozhodnutí správních orgánů však vyplývá, že při rozhodování braly v potaz všechny rozhodující okolnosti, tedy jak závažnost zjištěného protiprávního jednání žalobce, tak další poznatky o žalobcově způsobu života na území České republiky. Správní orgány zohlednily, že kromě nelegální práce se žalobce na území České republiky nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání. V neprospěch žalobce pak hodnotily skutečnost, že žalobce si byl protiprávnosti svého jednání vědom, přičemž z žádných zjištěných skutečností nevyplývalo, že tento stav hodlal nějakým způsobem napravit. Za protiprávní jednání žalobce lze délku správního vyhoštění uložit v rozpětí, jehož maximem je 5 let. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu jako excesivní. Správními orgány byla dostatečně zohledněna trestněprávní zchovalost žalobce, neboť v opačném případě by nepochybně takto stanovená doba byla stanovena ve větším rozsahu. Pakliže žalovaná při svém správním uvážení nijak nepřekročila meze dané zákonem, nelze se ani blíže soudním přezkumem uložené délky správního vyhoštění zabývat. Na okraj je však vhodné dodat, že soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že v obdobných případech je délka správního vyhoštění ukládána v obdobném rozpětí, a v projednávané věci tak není dán rozpor s dosavadní správní praxí správních orgánů.
26. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. března 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce